

בשנים שלאחר המלחמה כדי לפתח מערכת ראדאר משיעיה רצון.

המגמה רבת המשמעות השלישית שבתקופה שלאחר המלחמה, שרשה נעוץ, בעצם, עוד ביום המלחמה עצמה. חיל-האוויר הרוסי מקיים מגמה גדול מאד של מטוסי-תובלה צבאיים ולפי הערכה אחת הוא מפעיל בקירוב כ-2000 מטוסי-תובלה. רובם — מטיפוס קצר טווח בדומה ל-C-47 האמריקאי. סבורים כי בצדו של צי-תובלה אדיר זה, עומד גם צבא מוטס ניכר. לפי הערכה אחת, — ויש החושבים אותה למופרזת — היה לרוסים צבא מוטס מאומן של צנחנים וכוחות-עזר אשר מנה 100.000 איש.

הדעה האמריקאית על חיל-האוויר הרוסי הנה זאת: „רבי-רושם במספריו ובודאי גם איכותם של רבים ממטוסיו טובה הנה; יש לחשוב כי אינו חזק בעבודת מטה-האוויר שלו, בלוגיסטיקת האוויר ובה-שגות וטכניקה של הפצצה איסטרטגית“. עם זאת מצויים בו מטוסים הדומים לטיפוס C-54 ו-B-29 אשר — לפחות להלכה — יש ביכולתם להגיע לצפון-מערב ארצות-הברית מבסיסים בקמצ'טקה. ביחוד לבת רושם עצמתו במטוסי-קרב יומיים.

ושוב: כל רשמיהם אלה של האמריקאים ערכם בודאי שיחסי הוא ובלתי בטוח. ולעתים הענין הפסיכולוגי-פוליטי שלהם שווה בערכו לענין הצבאי-איסטרטגי הממש.

על הצדדים הפועלים ביון

להמלט בשעת עריכת „מסעות-המצוד“ הגדולים. לצורך זה עומדים לרשות „הצבא-הלאומי“ 8 דיביזיות של חיל-רגלים, שלוש בריגדות נפרדות וארבע יחידות-קומנדו — המאורגנות בשלושה קורפוסים, והמונים יחדיו כ-146.000 קצינים וחיללים. ארגונו של הצבא הוא במתכונת בריטית: 3 גדודים לבריגדה, 3 בריגדות בדיוויזיה. הציוד אף הוא בעיקרו בריטי, אם כי הוא מגיע אליהם באמצעות הסיוע האמריקאי.

נוסף לחיל-הסדיר קיים „הקורפוס להגנה לאומית“ — והוא חיל-משמר, המונה כ-50.000 איש, המאורגנים ב-96

(1) על בעיה זו של הגבול — והמסקנות הנובעות ממנה המקבילות בכמה נקודות לגורמים שפעלו בארץ-ישראל בשנות 48-1947 — ראה מפורטות ב„מערכות חוב“ מ"ד, בסקירה „מלחמת חבורות והסתננות גבול-ביון“. ביחוד בעמודים 55-53. — המערכת.

שאוב לא מעט מהכננות הגרמנית) — דבר זה הוא בגדר טוד מוחלט; אבל ברור הוא הרושם כי הכננות והפיתוח של מטוסי הדחף הסובייטיים מתקדמים במהירות. לא זו בלבד שנהנו מדוגמת המנועים הגרמניים, אלא שב-48-1947 הם קיבלו לפחות 35 מנועי „נאנא“ בריטיים אשר נשלחו לרוסיה עוד בתוקף ההסכמים מתקופת שלהי-המלחמה והתקופה הראשונה שלאחריה — ואשר יש לחשוב עליו כי זהו כיום מנוע-הדחף המשוכלל ביותר בעולם כולו.

מספרם הגדול והולך של מטוסי הדחף אשר מוצרים הרוסים, הנשען על מספר גדול מאוד של של מטוסי-קרב מדחפיים, עושה את חיל מטוסי-הקרב היומיים הסובייטיים לרב עצמה. הן ככמות והן באיכות. אולם באשר למטוסי הקרב הליליים סבורים, כי חיל-האוויר הסובייטי אינו חזק — הן במספרים והן בטכניקה. וכן סבורים כי התפתחות מערכת-האזהרה, וכן מערכת הניצוח על מטוסי-הקרב, מתעכבת בשל מצב הפיתוח והייצור של מכשירי ראדאר ברוסיה, אשר לדעת האמריקאים הנהו מפגר. הדעה האמריקאית היא, כי בענף זה לא יוכלו הרוסים לזכות ביתרונות רבים ע"י הניקת מידיעות הגרמנים, אשר, עד תום המלחמה, פיגרו אחרי בריטניה או ארה"ב באשר לראדאר. עם זאת — למשל — נשאה אנית-הסיוור האמריקאית „מילווקי“ שנמסרה לידי הרוסים ב-1944, את טיפוס ראדאר-הצי שנחשבו אז לחדשים ביותר; ואין ספק כי הרוסים עשו מאמצים רבים

למעשה, מאז הפלישה הגרמנית ב-1941, טרם ידע העם היווני טעם ימי-שלום. רק נשתחררו מעול הכובש הנאצי, וכבר שקעו לתוך התהום של מלחמת-אחים. ומלחמה זו תובע עת מבני יון את מיטב המאמצים והקרבתיות. להלן כמה פרטים

סיממקורות אמריקאיים על הכוחות הפועלים ביון. הבעיה החמורה ביותר עליה צריך להתגבר צבא הממשלה ביון הוא הגבול הצפוני. הפתוח לפרטיזנים הן לקבלת ציוד ונשק, והן לבקשת מפלט ומחסה בשעת סכנה על כן, על כוחות הממשלה, להשתדל ולכתר את יחידות הפרטיזנים לבל יוכלו אלה

מפוזר — חבורות-חבורות — לאורך גבולה הצפוני של המדינה, כשהם צמודים לאותם אזורים הנוחים לפעולותיהם; ואלה הם בעיקר מרכזים הרריים ושטחים שהם בלתי-נוחים לתנועת כלירכב.

החבורה הפרטיזנית האופיינית מונה בין 400 ל-2500 איש. הן מאורגנות במסגרת צבאית-סדירה. של גדודים ובריגדות; כל גדוד מונה כ-250 איש, ובכל בריגדה 2-3 גדודים.

נשקם של הפרטיזנים הוא בעיקר ריבים, מקלעים ותת-מקלעים. יש להם גם מספר קטן של מכונות-ידיה כבדות, ומרגמות רבות — רובן קלות. כן יש להם כמה תותחי 75 מ"מ הרריים.

צבא הפרטיזנים, בניגוד לשמועות המהלכות, מורכב מבני יון בלבד, ונשען על הכפרים בכל אשר נוגע למזון ואספקה. השטח ההררי מקל מאוד על פעולותיהם, ומשום כך — אף לדעת האמריקאים, הממלאים כידוע תפקיד פעיל למדי במלחמת-יון — אין פלא בדבר שעד כה לא עלה בידי הממשלה לדכא אותם.

גדודים המיועדים להגנת האזורים השונים, ומשחררים בדרך זו את הצבא הסדיר לפעולות בקנה מידה גדול.

לצבא "יון הלאומית" אין חיל-משוריינים אם כי מתמשו במדה קטנה, במערכות האחרונות, בטנקים בריטיים מסוג "קנטאור" (Centaur). אזור הפעולות ההררי והמבוחר, כמעט ואיננו מאפשר פעולת שריונים. חיל-האוויר היווני, הוא קטן אך נחשב ליעיל. הוא מורכב בעיקר "ספיטפיירים" בריטיים ומטוסי-קרב אמריקאיים AT-6 ומטוסי-הובלה C-47. חיל-האוויר פועל בקשר הדוק עם פעולות חיל-הקרקע.

"הצבא הלאומי" היווני עוסק בעיקר בפניו מוקשים ובתעבורה ימית. מדי פעם, כשישנה הזדמנות לכך, הוא נותן סיוע-תותחים לפעולות היבשה. תפקיד חשוב אחר, הוא הפיקוח על אזור החוף, כשמירה בפני הסתננות של כוחות פרטיזניים לאורכו של החוף, או באמצעות סירות קלות. כלי השיט העיקריים בצי הן סירות-המשמר הקטנות, ושולות-המוקשים אשר הגיעו מארצות-הברית.

כל החיל הזה מגויס וערוך למלחמה מול צבא הפרטיזנים הקטן, המונה כ-25,000 איש. צבא זה

שויצריה - הקמת חיל מטוסי-קרב "מפלטיים"

סים מפלטיים. בה בשעה שאת פיתוח מפציצי המפלט הענקיים הניחו הבריטים לאמריקה, הרי מטוסי-הקרב המפלטיים המשוכללים, מתוצרת בריטית החלו לשמש "חלומן של המדינות הקטנות" באירופה המערבית. ובהזדמנות אחרת מהראוי יהיה לעמוד על השתלשלויות המשא-ומתן בדבר מכירתם למדינות סקנדינביות.

תוספת-זאת על עול התקציב הצבאי מעידה על כך ששויצריה לא תוכל עוד לשמור על התחום השנתי של 400 מליון פרנק (65-60 מליון לירות, לפי השער הרשמי וכ-45 מליון לירות לפי השער המציאותי), אשר נקבע לפני זמן מה לתקציב ההוצאות הרשמיות. מהראוי לציין "כי המחלקה לעניני הצבא של הממשלה השויצרית חישה את הצרכים התקינים כמחייבים את הסך 650 מליון פרנק — וזה במסגרת המושגים של עתות שלום. לכן בעית הנחון והאפשר, באשר לתקציב בצבא, צביון דומה לה כמעט בכל מדינות העולם..

בראשית חודש מרס שנה זו, לאחר בירורים ושיקולים מוקדמים ממושכים, הגישה "מועצת-הברית" (הממשלה) השויצרית לפרלמנט את ההצעה בדבר רכישה מידית של 100 מטוסי-קרב "מפלטיים" מהסוג "ומפיר" מבריטניה. לכך

גדרשה הקצבה של הסך 108 מליון פרנקים שויצריים, וסילוקה יתחלק לחמש שנים. כמו כן הוצע כי גם הסקוודרונים של תצפית והבטחה אשר לשו-צריה יצודו אף הם בטיפוס זה של מטוסי-קרב, החדש שבכולם. אכן בהתאם למגמה זאת צריכים היו לפי שורת ההגיון, להתחיל כבר עתה באימונים מחדש של טייסי הסקוודרונים האלה לשרות ב"וומפיר"ים. אך הדבר לא נעשה, ובעתונות השו-צרית הובעה השתוממות לדחית צעדי הכנה הכר-חיים אלה.

יש לציין שבדרך כלל מסתמנת חלוקת עבודה בין בריטניה לארה"ב בענין פיתוחם וייצורם של מטו-